

การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชานาฏศิลป์ไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2
โรงเรียนวัดปุรณาวาส โดยใช้วิธีสอนแบบทางตรง

The development of Thai Performing Arts Learning Achievement of Grade 2 Students,
Watpuranawas School by using Direct Instruction Model

Received: 15 November 2021
Revised: 27 December 2021
Accepted: 29 December 2021

ปรายฟ้า ปาสาบุตร¹
Pryfa Pasabut
ฤดีชนก คชเสนี²
Rudeechanok Gajaseni
ปิยะบุตร ถิ่นธา^{3*}
Piyabut Thinthha

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชานาฏศิลป์ไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังเรียนโดยใช้วิธีสอนแบบทางตรง และ 2) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชานาฏศิลป์ไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดปุรณาวาส หลังได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีสอนแบบทางตรงกับเกณฑ์ร้อยละ 70 กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/1 โรงเรียนวัด ปุรณาวาส จำนวน 36 คน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2564 จากการสุ่มแบบแบ่งกลุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบไปด้วย แผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 4 แผน และแบบวัดผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติทดสอบค่าที ผลการวิจัย พบว่า 1) นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนโดยใช้วิธีสอนแบบทางตรงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ 2) นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ : ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน / วิธีสอนแบบทางตรง / วิชานาฏศิลป์ไทย / นักเรียน

¹ นักศึกษาลัทธิศึกษาศาสตร์บัณฑิต สาขาวิชานาฏศิลป์ไทยศึกษา วิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

² ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สาขาวิชานาฏศิลป์ศึกษา ภาควิชานาฏศิลป์ไทย วิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

³ อาจารย์ ภาควิชาศึกษาทั่วไป วิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

*E-mail: Piyabut768@gmail.com

Abstract

The purposes of this research were: 1) to compare the learning achievement in Thai performing arts of grade 2 students before and after using direct instruction model 2) to compare the learning achievement of grade 2 students in Watpuranawas school using direct instruction model with the criteria for 70 percent. The sample were 36 people in Watpuranawas school during the first semester of the 2021 academic year by using cluster random sampling. The tools for this research included four lesson plans and learning achievement tests. The research used t-test to analyze the information. The result from this research found that 1) the learning achievements of grade 2 students after using direct instruction model were higher than before at with the statistical significance at .05 level and 2) the learning achievements of grade 2 students after using direct instruction model were higher than the set criterion - referenced passing score of 70% at with the statistical significance at .05 level.

Keyword: Learning Achievement / Direct Instruction Model / Thai Performing Arts / Student

---

¹ Students Bachelor of Education, Department of Thai Dramatic Studies, College of Dramatic Arts, Bunditpatanasilpa Institute

² Assistant Professor, Department of Thai Dramatic Studies, College of Dramatic Arts, Bunditpatanasilpa Institute

³ Lecturer, Department of Thai Dramatic Studies, College of Dramatic Arts, Bunditpatanasilpa Institute

*E-mail: Piyabut768@gmail.com

บทนำ

นาฏศิลป์ไทยเป็นศาสตร์หนึ่งในแขนงวิชาจิตรศิลป์ที่จัดเป็นศิลปะแห่งความงดงามที่มุ่งหมายให้เกิดความบันเทิงให้แก่จิตใจ สะท้อนวัฒนธรรมประเพณี วิถีชีวิต สังคม ความเป็นอยู่ ของมนุษย์ในสมัยต่าง ๆ โดยมีนาฏศิลป์พื้นเมืองแต่ละท้องถิ่นของไทยเป็นรากเหง้าแห่งประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติ บ่งบอกถึงอารยธรรมของชนเผ่าได้อย่างชัดเจน นาฏศิลป์ไทยจึงเป็นศิลปะเฉพาะตนที่แสดงถึงเรื่องราวของชาติพันธุ์ได้เป็นอย่างดี นาฏศิลป์ไทยเป็นวิชาชีพแขนงหนึ่งที่มีความสำคัญต่อประเทศชาติอย่างมาก เป็นศิลปวัฒนธรรมอันเป็นเอกลักษณ์ประจำชาติ มีคุณค่าถือเป็นมรดกวัฒนธรรมไทยเช่นเดียวกับมรดกวัฒนธรรมอื่น ๆ (ธรรมจักร พรหมพวย และธรรมา อุดิศจิตติ, 2557 อ้างถึงใน ศรีญา สีเลาและคณะ, 2564) นอกจากนี้จะมีคุณค่าในฐานะที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรมและแสดงถึงอารยธรรมที่รุ่งเรืองแล้ว นาฏศิลป์ยังมีประโยชน์สำหรับผู้ที่ได้เรียนรู้ นั่นเป็นเพราะว่าการเรียนนาฏศิลป์เป็นการใช้อวัยวะทุกส่วนของร่างกายเคลื่อนไหวของนาฏศิลป์ไทยที่มีท่าทางคล้ายท่าฤๅษีดัดตนส่งผลให้ผู้ที่ได้ฝึกหัดเป็นผู้มีสุขภาพสมบูรณ์ มีจิตใจร่าเริงแจ่มใส และมีบุคลิกภาพที่ดี (ศรีญา สีเลาและคณะ, 2564) หลักสูตรแกนกลางการศึกษา พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ สาระนาฏศิลป์ กำหนดจุดหมายให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจองค์ประกอบนาฏศิลป์ แสดงออกทางนาฏศิลป์อย่างสร้างสรรค์ ใช้ศัพท์เบื้องต้นทางนาฏศิลป์ วิเคราะห์ วิพากษ์วิจารณ์คุณค่า นาฏศิลป์ ถ่ายทอดความรู้สึกความคิดอย่างอิสระ สร้างสรรค์การเคลื่อนไหวในรูปแบบต่าง ๆ ประยุกต์ใช้นาฏศิลป์ในชีวิตประจำวัน เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างนาฏศิลป์กับประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม เห็นคุณค่าของนาฏศิลป์ที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทยและสากล (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551) ดังนั้นในการจัดการเรียนรู้นาฏศิลป์นั้น ผู้ออกแบบการเรียนรู้ควรมีการออกแบบกิจกรรมให้ครอบคลุมพุทธิพิสัย ทักษะพิสัยและจิตพิสัย เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่ลึกซึ้งอย่างมีความหมาย สามารถต่อยอดองค์ความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

การจัดการเรียนการสอนในปัจจุบัน ได้ส่งเสริมให้ผู้เรียนเป็นผู้นำตนเองในการเรียนรู้และสร้างสรรค์ความรู้ด้วยตนเอง โดยเน้นกิจกรรมให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมและเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ วิธีสอนแบบทางตรงเป็นอีกวิธีสอนหนึ่งที่มุ่งช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ทั้งเนื้อหาสาระและমনทัศน์สำคัญต่าง ๆ รวมทั้งได้ฝึกปฏิบัติทักษะต่าง ๆ จนสามารถบรรลุจุดมุ่งหมายในการเรียนรู้ โดย Joyce and Weil (1996) ได้อธิบายว่า วิธีสอนแบบทางตรงมุ่งเน้นให้ความรู้ที่ลึกซึ้ง ช่วยให้ผู้เรียนรู้สึกมีบทบาทในการเรียน ทำให้ผู้เรียนมีความตั้งใจเรียนและช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนยิ่งขึ้น โดยผู้สอนต้องจัดสาระและวิธีการเรียนให้ผู้เรียนอย่างดี ทั้งด้านเนื้อหา ความรู้ รวมไปถึงการใช้เวลาเรียนอย่างมีประสิทธิภาพซึ่งช่วยให้เกิดประโยชน์ต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนมากที่สุด การจัดการเรียนการสอนนี้ช่วยทำให้ผู้เรียนมีสมาธิจดจ่อกับสิ่งที่เรียน ทำให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ข้อมูลความรู้ ข้อเท็จจริงหรือวิธีการกระบวนการต่าง ๆ อย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ โดยการถ่ายทอดข้อมูลความรู้ (ทิศนา แคมมณี, 2560)

จากการสังเกตการณ์การสอนวิชานาฏศิลป์ โรงเรียนวัดบูรณาวาสและสอบถามผู้สอนวิชานาฏศิลป์ โรงเรียนวัดบูรณาวาส พบว่านักเรียนยังขาดความรู้ความเข้าใจเรื่องนาฏศัพท์ ไม่สามารถปฏิบัติทำนาฏศัพท์ได้อย่างถูกต้องมากนัก ทำให้การเรียนการสอนไม่บรรลุเป้าหมายที่เท่าที่ควรจะเป็น ซึ่งการเรียนรู้นาฏศัพท์นั้น เป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นเนื่องจากจะทำให้ผู้เรียนมีความรู้ ความเข้าใจในท่าทางต่าง ๆ รวมถึงท่ารำที่แสดงออกมา และทำให้ผู้เรียนเกิดความสนใจและความชื่นชมทางสุนทรียะในนาฏศิลป์ไทยได้ดี จะต้องมีความเข้าใจในเรื่องท่าทางต่าง ๆ ที่ผู้ทำการแสดงแสดงออกมา จึงจะทำให้เกิดความสนใจ ความรื่นรมย์ซาบซึ้งและความเข้าใจอย่างแท้จริง หากผู้เรียนไม่มีองค์ความรู้ ความเข้าใจ และไม่สามารถแสดงทำนาฏศัพท์และภาษาท่าได้อย่างถูกต้องแล้ว ผู้เรียนก็จะไม่สามารถฝึกการรำที่สลับซับซ้อนมากยิ่งขึ้นต่อไปได้ดีเท่าที่ควร ผู้วิจัยจึงสนใจทำการวิจัยการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชานาฏศิลป์ไทย โดยใช้วิธีสอนแบบ

ทางตรง ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดบูรณาวาส เพื่อแก้ไขปัญหาผู้เรียนขาดองค์ความรู้และความเข้าใจเรื่องนาฏยศัพท์ ซึ่งวิธีการสอนแบบทางตรง จะช่วยพัฒนาองค์ความรู้และความเข้าใจให้สูงขึ้น เกิดเป็นการเรียนรู้ที่คงทน มีความหมายและมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชานาฏศิลป์ไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดบูรณาวาส ก่อนและหลังเรียนโดยใช้วิธีสอนแบบทางตรง
2. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชานาฏศิลป์ไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดบูรณาวาส หลังได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีสอนแบบทางตรงกับเกณฑ์ร้อยละ 70

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดบูรณาวาส ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2564 จำนวน 211 คน

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/1 โรงเรียนวัดบูรณาวาส ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2564 จำนวน 36 คน ที่เรียนวิชานาฏศิลป์ไทย ได้มาจากการสุ่มแบบแบ่งกลุ่ม

2. ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรต้น การจัดการเรียนรู้วิชานาฏศิลป์ไทยโดยใช้วิธีสอนแบบทางตรง

ตัวแปรตาม ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชานาฏศิลป์ไทย

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.1 แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีสอนแบบทางตรง เรื่อง นาฏยศัพท์และภาษาท่าทางนาฏศิลป์ จำนวน 4 แผนการจัดการเรียนรู้ ประกอบไปด้วย 1) นาฏยศัพท์ส่วนมือและเท้า 2) ภาษาท่าทางนาฏศิลป์ที่ใช้แทนคำพูด 3) ภาษาท่าทางนาฏศิลป์ที่ใช้แทนกิริยาและ 4) ภาษาท่าทางนาฏศิลป์ที่ใช้แทนอารมณ์ความรู้สึก รวมระยะเวลาทั้งสิ้น 8 ชั่วโมง โดยผู้วิจัยมีการนำเอาวิธีสอนแบบทางตรงของ Joyce และ Weil (1992) มาปรับใช้ในการจัดการเรียนรู้ ซึ่งมีขั้นตอนในการจัดการเรียนรู้ 5 ขั้นตอน ประกอบไปด้วย 1) ชี้นำ 2) ชี้นำเสนอบทเรียน 3) ชี้นำฝึกปฏิบัติตามแบบ 4) ชี้นำฝึกปฏิบัติภายใต้การกำกับของผู้ชี้แนะ และ 5) การฝึกปฏิบัติอย่างอิสระ มีความเหมาะสมเฉลี่ยอยู่ในช่วง 4.20 - 4.80 ซึ่งอยู่ในระดับมากถึงมากที่สุด

3.2 แบบวัดผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ เรื่อง นาฏยศัพท์และภาษาท่าทางนาฏศิลป์ เป็นแบบทดสอบแบบปรนัย ชนิด 4 ตัวเลือก จำนวน 10 ข้อใช้ทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) และทดสอบหลังเรียน (Post-test) ซึ่งเป็นแบบทดสอบฉบับเดียวกัน มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) อยู่ระหว่าง 0.67-1.00

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง ดำเนินการทดลองในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2564 กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดบูรณาวาส จำนวน 36 คน โดยผู้วิจัยใช้เครื่องมือวิจัยและเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง ใช้เวลาในการจัดการเรียนรู้จำนวน 8 คาบ คาบละ 1 ชั่วโมง รวม 8 ชั่วโมง ผู้วิจัยดำเนินการวิจัยและเก็บรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอน ดังนี้

4.1 สร้างแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีสอนแบบทางตรง เรื่อง นาฏยศัพท์และภาษาท่าทางนาฏศิลป์ และแบบวัดผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ เรื่อง นาฏยศัพท์และภาษาท่าทางนาฏศิลป์

4.2 นักเรียนทำทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) โดยใช้แบบวัดผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้

4.3 ดำเนินการทดลองตามแผนการจัดการเรียนรู้ ตั้งแต่แผนการสอนที่ 1 - 4

4.3 นักเรียนทำทดสอบหลังเรียน (Post-test) โดยใช้แบบวัดผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ ซึ่งใช้แบบวัดและเกณฑ์การประเมินเดียวกับการทดสอบก่อนเรียน

4.4 รวบรวมและนำคะแนนที่ได้จากแบบวัดผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ก่อนเรียนและหลังเรียนมาสรุปวิเคราะห์และแปลผล

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

5.1 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชานาฏศิลป์ไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังเรียนโดยใช้วิธีสอนแบบทางตรง ด้วยสถิติทดสอบค่าที (t-test dependent)

5.2 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชานาฏศิลป์ไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีสอนแบบทางตรงกับเกณฑ์ร้อยละ 70 ด้วยการทดสอบที่แบบกลุ่มเดียว (t-test แบบ One Sample)

ผลการวิจัย

1. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชานาฏศิลป์ไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังเรียนโดยใช้วิธีสอนแบบทางตรง

ตารางที่ 1 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชานาฏศิลป์ไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังเรียนโดยใช้วิธีสอนแบบทางตรง

ผลการทดสอบ	N	$\bar{X}$	S.D.	t	Sig
ก่อนเรียน	36	5.00	2.17		
หลังเรียน	36	9.11	1.12	11.14*	.000

*นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 1 แสดงให้เห็นว่าผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง นาฏยศัพท์และภาษาท่าทางนาฏศิลป์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียน ($\bar{X}$ = 5.00, S.D. = 2.17) สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียน ($\bar{X}$ = 9.11, S.D. = 1.12)

2. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชานาฏศิลป์ไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดบูรณาวาส หลังได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีสอนแบบทางตรงกับเกณฑ์ร้อยละ 70

ตารางที่ 2 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชานาฏศิลป์ไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดบูรณาวาส หลังได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีสอนแบบทางตรงกับเกณฑ์ร้อยละ 70

ผลการทดสอบ	N	$\bar{X}$	S.D.	t	Sig
หลังเรียน	36	9.11	1.12	4.675	.000

*นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 2 พบว่า ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชานาฏศิลป์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีสอนแบบทางตรง สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีคะแนนเฉลี่ย 9.11 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 91.11

อภิปรายผลการวิจัย

1. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชานาฏศิลป์ไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังเรียนโดยใช้วิธีสอนแบบทางตรง พบว่า หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 อาจเนื่องมาจากนักเรียนได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีสอนแบบทางตรงซึ่งมีทั้งหมด 5 ขั้นตอน ประกอบไปด้วย 1) ชี้นำ 2) ชี้นำเสนอทบทวน 3) ขั้นฝึกปฏิบัติตามแบบ 4) ขั้นฝึกปฏิบัติภายใต้การกำกับของผู้ชี้แนะ และ 5) การฝึกปฏิบัติอย่างอิสระ ซึ่งเริ่มจากการที่ผู้เรียนและผู้สอนพูดคุยแลกเปลี่ยนกันในห้องเรียน เพื่อให้ผู้เรียนเปิดใจในการเรียนรู้และเห็นความสำคัญของสิ่งที่จะได้เรียนรู้ แล้วมีการนำเสนอองค์ความรู้และฝึกปฏิบัติตามลำดับขั้นจากทำรำที่ไม่ซับซ้อนมากนักไปหาทำที่มีความซับซ้อนมากยิ่งขึ้น โดยมีการค่อย ๆ สอดแทรกองค์ความรู้ ขณะที่ผู้เรียนฝึกปฏิบัติไปด้วย ทำให้ผู้เรียนมีการเรียนรู้ค่อยเป็นค่อยไป ผ่อนคลาย เกิดการซึมซับ เห็นความสำคัญ กระหายที่จะเรียนรู้และเกิดเป็นผลสัมฤทธิ์ความรู้ร่วมกันทั้งชั้นในขั้นตอนสุดท้ายที่เน้นให้มีกระบวนการเพื่อนช่วยเพื่อน ทำให้ชั้นเรียนเกิดความสนุกสนาน มีการพูดคุยแลกเปลี่ยนกัน เป็นการปรับเปลี่ยนวิถีแห่งห้องเรียนนาฏศิลป์สร้างสุขวิถีใหม่เชิงสร้างสรรค์ สิ่งเหล่านี้ล้วนทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ มนชนก รัตนจำนงค์ (2561) ทำการวิจัยการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชานาฏศิลป์ ด้วยรูปแบบการสอนแบบทางตรง ผสมผสานทักษะปฏิบัติของเดวิส สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ผลการวิจัยพบว่า คะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และสอดคล้องกับงานวิจัยของ เสาวริ ภูบาลชื่น (2563) ทำการวิจัยการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้วิธีสอนแบบทางตรงร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค STAD เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านทักษะปฏิบัติ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความพึงพอใจ วิชาศิลปะ สาระนาฏศิลป์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนเพิ่มขึ้นสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชานาฏศิลป์ไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดบูรณาวาส หลังได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีสอนแบบทางตรงกับเกณฑ์ร้อยละ 70 พบว่า หลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 91.11 เนื่องมาจากขั้นตอนการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบทางตรงล้วนเสริมสร้างให้ผู้เรียนเกิดองค์ความรู้ ความเข้าใจและทักษะปฏิบัติ จนเกิดเป็นองค์ความรู้ที่คงทน มีการเรียนรู้ตามลำดับจากง่ายไปยาก ผู้สอนค่อย ๆ ต่อเติมองค์ความรู้ที่จำเป็นแก่ผู้เรียนตามลำดับขั้นทำให้ผู้เรียนไม่รู้สึกเบื่อและรู้สึกถึงความยากของเนื้อหา และทำรำ อีกทั้งยังมีการนำกระบวนการเพื่อนช่วยเพื่อนเข้ามาบูรณาการในชั้นที่ 5 การฝึกปฏิบัติอย่างอิสระ ทำให้เกิดการแลกเปลี่ยนเรียนรู้และลองผิดลองถูกร่วมกันอย่างกว้างขวางทั้งชั้นเรียน จนตกผลึกความรู้ร่วมกันทั้งผู้เรียนและผู้สอน นอกจากผู้เรียนจะได้เรียนรู้จากผู้สอนแล้ว ยังได้เรียนรู้จากเพื่อน และที่สำคัญผู้สอนยังได้เรียนรู้จากผู้เรียนอีกด้วย ซึ่งกระบวนการดังกล่าวถือเป็นกระบวนการที่สำคัญที่จะเสริมสร้างนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูให้เกิดทักษะในการจัดการเรียนรู้มากยิ่งขึ้นและฝึกการเป็นผู้สอนที่รู้จักอ่อนน้อมต่อวิธีคิดและลีลาในการเรียนรู้ของผู้เรียน เป็นนักศึกษาวิชาชีพครูที่เป็นนักเรียน อันจะส่งผลให้เกิดสมรรถนะ นักศึกษาวิชาชีพครูมีอาชีพขั้นได้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ จิราภรณ์ จิตรมิตร (2564) ทำการวิจัยการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคอมพิวเตอร์ เรื่อง โปรแกรมซอฟต์แวร์ประยุกต์ (Microsoft Excel) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ด้วยรูปแบบการเรียนการสอนทางตรง ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเฉลี่ยสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ร้อยละ 70 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 อีกทั้งยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ ชลธิชา ดีเลิศและศิริพงษ์ เพี้ยศิริ (2561) ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนาหลักสูตรการเป่าขลุ่ยเพียงออ โดยใช้รูปแบบการสอนทางตรงสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผลการวิจัยพบว่า มี

คะแนนเฉลี่ย 43.52 คิดเป็นร้อยละ 87.04 ของนักเรียน และ นักเรียนผ่านเกณฑ์ทุกคนคิดเป็นร้อยละ 100 ซึ่งผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ธนกร มัทธนะกุลชัย และ ศิริพงษ์ เพี้ยศิริ (2556) ทำการวิจัยการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการปฏิบัติทางดนตรีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้รูปแบบการสอนทางตรง ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เฉลี่ย 23.73 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 81.06 โดยมีนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 จำนวน 34 คน คิดเป็นร้อยละ 82.93 ของจำนวนนักเรียนทั้งหมด ซึ่งผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้

สรุปผลการวิจัย

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชานาฏศิลป์ไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดบูรณาวาส โดยใช้วิธีสอนแบบทางตรง หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชานาฏศิลป์ไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดบูรณาวาส หลังได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีสอนแบบทางตรงสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีคะแนนเฉลี่ย ร้อยละ 91.11

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. ผู้สอนควรบริหารจัดการเวลาในการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับเนื้อหาสาระ หรือกิจกรรมต่าง ๆ อย่างพอเหมาะ มิฉะนั้นจะทำให้ใช้เวลาในการจัดกิจกรรมมากเกินไป
2. การจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีสอนแบบทางตรงเป็นยุทธวิธีในการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดี อีกทั้งยังทำให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะปฏิบัติทางนาฏศิลป์และสร้างความเข้าใจทางนาฏศิลป์ด้วยตนเองได้ดียิ่งขึ้น ดังนั้นจึงควรนำวิธีวิทยาการจัดการเรียนรู้ดังกล่าวมาประยุกต์ใช้กับรายวิชาทางศิลปะการแสดง

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรทำวิจัยเพื่อเปรียบเทียบการจัดการเรียนรู้วิธีสอนแบบทางตรงกับการสอนปฏิบัติแบบอื่น ๆ อาทิ เดวีส์ แอร์โรว์ เป็นต้น
2. ควรทำวิจัยเพื่อศึกษาตัวแปรอื่น ๆ กับการจัดการเรียนรู้วิธีสอนแบบทางตรง อาทิ ความคงทนในการเรียนรู้นาฏยศัพท์และภาษาท่าทางนาฏศิลป์ ทักษะการเรียนรู้และการจำนาฏยศัพท์และภาษาท่าทางนาฏศิลป์ การแสดงออกทางนาฏศิลป์อย่างสร้างสรรค์ ทักษะการปฏิบัติท่ารำพื้นฐานนาฏศิลป์ไทย ทักษะการรำวงมาตรฐาน เป็นต้น

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยฉบับนี้สำเร็จสมบูรณ์ได้ด้วยดีอันเนื่องมาจากได้รับความเมตตาจากอาจารย์และคุณครูหลายท่าน ขอขอบพระคุณอาจารย์นิเทศก์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ฤดีชนก คชเสนี และอาจารย์ปิยะบุตร ถิ่นถาว์ วิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ที่ให้คำแนะนำและข้อเสนอแนะในด้านการเรียนการสอนและการทำวิจัยในชั้นเรียน ตั้งแต่เริ่มต้นจนสำเร็จลุล่วงด้วยดี ขอขอบพระคุณครูพี่เลี้ยง คุณครูอภาภรณ์ คำดีและคุณครูธีระศักดิ์ แสนท้วม ที่ให้ความกรุณาชี้แนะ ให้คำแนะนำอันเป็นประโยชน์ และให้ความช่วยเหลือเป็นอย่างดีในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ขอขอบใจนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/1 โรงเรียนวัดบูรณาวาส ที่เข้าร่วมการวิจัยและให้ความร่วมมือทำกิจกรรมในการทำวิจัยในครั้งนี้

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ: สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ.
- จิราภรณ์ จิตรมิตร. (2564). *การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคอมพิวเตอร์ เรื่อง โปรแกรมซอฟต์แวร์ประยุกต์ (Microsoft Excel) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ด้วยรูปแบบการเรียนการสอนทางตรง*. (วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต), ปทุมธานี: มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี.
- ชลธิชา ดีเลิศและศิริพงษ์ เพ็ญศิริ. (2561). *การพัฒนาหลักสูตรการเป่าขลุ่ยเพียงออ โดยใช้รูปแบบการสอนทางตรงสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4*. *วารสารศึกษาศาสตร์ ฉบับวิจัยบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น*, 12(3), 55.
- ทีศนา แคมมณี. (2560). *ศาสตร์การสอน (พิมพ์ครั้งที่ 13)*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ธนกร มหัทธนะกุลชัยและศิริพงษ์ เพ็ญศิริ. (2556). *การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการปฏิบัติทางดนตรีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้รูปแบบการสอนทางตรง*. *วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น*, 36(2): 56.
- มนชนก รัตน์จำนงค์. (2561). *การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาอนุศิลป์ ด้วยรูปแบบการสอนแบบทางตรงผสมผสานทักษะปฏิบัติของเดวิส สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5*. (วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต) ปทุมธานี: มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี.
- ศรีัญญา สีเลา, คำรณ สุนทรานนท์และรจนา สุนทรานนท์. (2564). *การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้และทักษะปฏิบัติทำราวมาตรฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา โดยใช้รูปแบบการสอนจิ๊กซอว์ผสมผสานทักษะปฏิบัติของเดวิส*. *วารสารจันทร์เกษมสาร*, 27(1), 160 - 162.
- เสาวรี ภูบาลชื่น. (2563). *การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้วิธีสอนแบบทางตรงร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค STAD เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านทักษะปฏิบัติ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความพึงพอใจ วิชาศิลปะ สาระนาฏศิลป์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6*. *วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม*, 39(5), 81-82.
- Joyce & Weil. (1996). *Model of teaching* (4th ed.). Boston: Allyn and Bacon.
- Joyce, B., Weil, M. & Showers, B. (1992). *Model of Teaching*. Boston: Allyn and Bacon.